

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέτατον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη καὶ δεκάτη,
γιά κρίσεις τσαμπουνοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἐπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος πέντε κι' ἑξακόσα,
παρακρίθηκε κι' ἡ γκρίσα.

Ἕνα δάκρυ μας πικρὸ ἔσ' τοῦ Χωρέμη τὸν νεκρό.

Σιγὰ μὴ τὸν ἔυπνήσετε, κι' ἀγγέλοι παραστέκουν
ἔσ' τὸ λείψανο τῆς ἀρετῆς καὶ στέφανα τοῦ πλέκουν.
Ἀμίλητος κρυφογελά, μὰ ἔσ' τοῦ νεκροῦ τὸ διάβα
μαύραις ὀφθάναις πικροκλαῖν καὶ μὴ πατρίδα σκλάβα.

Προχθές τὸ βράδυ μὴ ψυχὴ, ψυχὴ σὰν παιδιακίσια,
ποῦ τόσαις πίκραις εὗρισκαν παρηγοριὰ σιμὰ τῆς,
μέσα ἔσ' τῆς Χίου ἔπεταξε τὰ ρόδα τὰ περισσὰ
κι' ἔσμιζε μὲ τοὺς μόσχους τῶν τὸ μοσχοδόλημά τῆς.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' εἶπα κι' ἐγὼ βρέ Περικλῆ, ἔσ' τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη
κουνώντας τὸ κεφάλι :

«Κατακαυμένε Μίχιο,
τί σοῦ μελλε καὶ σένα;...
χωρὶς κανένα δίκιο
νὰ σέ κρατοῦν κλεισμένα.

«Ἐστὴ φυλακὴ σέ στέλλει
ἡ ψυχὴ Δικαιοσύνη,
δοῦ τοὺς νόμους κρίνει
καθὼς ἡ Θέμις θέλει.

«Καὶ σέ θὰ βσανίσουν,
θὰ χάσης τὰ καλά σου,
Μίχιο, θὰ κιτρινίσουν
τάφρατα μάγουλά σου.

«Μίχιο μου, θὰ φράνη
τὸ πρῶτο σου τὸ βάρος,

τὸ φρέσκο θὰ σέ κάνη
νὰ γίνης μπακαλιάρος.»

Π.—Δὲν τὸλεγα, δὲν τὸλπιζα, μὴδὲ ἔσ' τὸν νοῦ μου τῶρα
ὅτι κι' ὁ Μίχιος θὰ χωθῇ ἔσ' τῆς φυλακῆς τὴν βόχα.
Μὲς ἔσ' τοῦ Συγγροῦ τῆς φυλακαὶς σέ στέλλουν νὰ κονέψης
καὶ τῆς ἡμέραις νὰ περνᾷς διαβάζοντας ψαλτήρια...
πῶς ἀφῆσες τὰ Θέατρα κι' ἐπῆγες νὰ μπερδέψης
μὲ τοὺς Μητροπολίτηδες καὶ μὲ τὰ Μοναστήρια;
Ἐσὺ καλά, βρέ μάτια μου, περνοῦσες μὲ τὰ στεῖνα
καὶ τὸ ψηλὸ σου σπῆτι...

τί σοῦ κατέβη ἔσ' φωνὴ νὰ γράψης ἔσ' τὴν «Ἐστία»
γιά τὸν Μητροπολίτη

τὰ Μοναστήρια μας τὰ ὅσο πῶς ἕνα θὰ τὰ κάνη
γιά νὰ χαρίσῃ κτήματα ἔσ' τοὺς Προϊκκηπὸς μεγάλα;...
πλὴν ἔστι Δίκης ὀφθαλμός, ὅπου καιρὸ δὲν χάνει
καὶ μὲς ἔσ' τὸ φρέσκο τοῦ Συγγροῦ σέ κουβαλοῦν πηλὰλα.

Φ.—Τί σκέψης ἔσ' τὸ κεφάλι σου νὰ παίζῃς καραμπόλα
γιά τέτοια φέστα πούπαθες καὶ μπόρα ξαυνική;...
πάει λοιπὸν τὸ «Πρῶτον Πῦρ», πάει τὸ «Δίχ' ἀπ' ὅλα»;
τοῦλάχιστον ἂν σ' ἔβαζαν γι' αὐτὰ ἔσ' τῆς φυλακῆς.
Μὰ μὴ γιὰ τοῦτο, Μίχιο μου, χωθῇ ἔσ' τὰ μάγουλά σου
εὐαισθησίας χρῶμα,
κι' ὅλοι ἔσ' τὸ φρέσκο θὰ κλεισθοῦν, βολὰ μου καὶ βολὰ σου,
καὶ σφάλισε τὸ στόμα.

Παυσάτω κάθε κρότος
περί τοῦ Γραμματέως,
δὲν εἶναι μήτε πρῶτος,
μήτε καὶ τελευταῖος.

Ὁ πρῶτος μπουροπότης
ἐβγήκε στασιώτης
καὶ τόσα μελετᾷ...
δὲν εἶναι χωρατά.

Ὁ πρῶτος σὺν ἀρνάκι
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη
καὶ μ' ἄλλους φλογερούς
σὺν ἀκαπνο φυσέκι
σὲ τοὺτους τοὺς καιρούς
συνωμοσίας πλέκει.

Μὰ κι' ὁ Καλλιφρονᾶς
μαζὶ μὲ τὸν Δροσίνη
μίλει γιὰ τὰς Μονᾶς
κι' αὐτὸς ἐνέδρας στήνει.

Συνωμόται τριγύρω φυτρώνουν,
στὰ τραπέζια σιτιέτα καρφόνουν,
εἰς τοῦ Μίκιου τὴν κόκκινη τρίχα
κάνουν ὄρκο μὲ στόμα θρασὺ,
καὶ τοὺς βλέπω νὰ πίνουν μαστίχα
κι' ἀγγουράκια νὰ τρῶνε τουροί.

Λεονάρδος ὁ Μήτσος προβαίνει
συνωμότης κι' ἐκεῖνος φρικτὸς,
κι' ἄλλος ἓνας κοντὰ των πηγαίνει
σὺν σκιά καὶ σὺν φάσμα νυκτός.

Τὸν Σαῖν-Ζούστ ἡ παρέα γελᾷ
κι' ὁ καθεὶς τὴν κυττάζει καὶ φρίττει...
μεζελίκια προστάζουν πολλὰ
καὶ μαστίχα δευτέρα καὶ τρίτη.

Γιὰ καυγᾶ τὸ ζῶναρι των λύνουν
δίχως νόμους κι' αὐτοὶ νὰ ψηφᾶνε,
μὲ ρακὶ τὰ σιτιέτα των πλύνουν
καὶ στὰ σπήτια των τρέχουν νὰ φᾶνε.

Σὰν μιὰ σπιθα κρυμμένη 'στὴ στάκτη
βγαίνει 'μπρός των μιὰ Θέμις Γοργόνα,
τὸν ὑπεύθυνο πέρνουν συντάκτη
καὶ τὸν πᾶν 'στὸν παλῆ τὸν Στρατῶνα.

Ἀπορῶν ὁ Μπενάκης 'ρωτᾷ
πῶς τὰ κάζα γινῆκαν αὐτά,
μὰ τοῦ λέν «σιωπῇ, συνωμότη,
καὶ δὲν ἔχει γιὰτὶ καὶ διότι».

Γράφουν ἓνα τρανὸ μανιφέστο,
τὸν Μπενάκη τὸν πᾶν φυλακῇ,
καὶ τὸν Μίκιο τὸν βάζουν ἀρίστο
καὶ τοῦ βγάζουν ξυνὸ τὸ ρακί.

Π.— Δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῇ,
τὸ νομίζεις προσβολή

ἂν σοῦ γράψουν ὅτι κάποιος κᾶτι τι θὰ σοῦ χάριση
γιὰ νὰ σὲ καλοκαρδίση ;

Φ.— Τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο...
χάρισέ μου καὶ θὰ 'ῶς...
τροβαδοῦρος εὐμειδής
ὅλο συμπάρα θ' ἀμολάρω.

Χάρισέ μου μὲς 'στὴν ψώρα
καὶ 'στὴν τόση δυστυχία,
κι' ἂς τὸ γράψουν ὅλοι τώρα
μὲ τὰ πιὸ χοντρά στοιχεῖα.

Ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, τὸ νομίζω δυσφημίαν,
προσβολὴν μου κι' ἀτιμίαν,
ποῦ κανένας δὲν εὐρέθη νὰ μοῦ 'πῇ καμμιάν ἡμέρα :
«νὰ καὶ σὺ, βρέ μπεχλιθάνη, 'λίγο χῶμα, 'λίγη ξύρα,
γιὰ νὰ κτίσης μιὰ φωλιὰ
κι' ἐκεῖ μέσα νὰ κονέψης
μ' ὅλη σου τὴν φαμελιά
καὶ νὰ λείψῃ κάθε σκέψις».

Τοῦτο μόνον θεωρεῖται δυσφημία κι' ἐντροπὴ
πῶς κανεὶς δὲν μοῦ χαρίζει καὶ δὲν βλέπω προκοπὴ
Τοῦτο μόνον μὲ πειραζει
καὶ μοῦ 'κόλλησε μαράζι
ποῦ δὲν 'βρίσκω ὀωρητὴ
νὰ μοῦ δώσῃ κᾶτι τί.

Κι' ἂν τὴν ξυλινὴ σου σκούφις καὶ τὸ ξύλινο χαλί
μοῦ χάρισης, Περικλέτο,
μὴ νομίζης καὶ μ' ἐκεῖνο
τὸ ρεζίλιο πεσεῖς
πῶς μικρότερος θὰ γίνω
καὶ τὸν ὄρε μου θὰ πύση.

Κάτω τὸ κεφάλι γέρνω
κι' ὅ,τι κι' ἂν μοῦ δώσης πέρνω,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ μιὰ τέτοια προσβολή.

Γιὰ δωρεῶν ζητήματα τοιοῦτον ἔχω φρόνημα
καὶ κάνω πάντα φρόνιμα,
πλὴν ἐπειδὴ τὴν σήμερον μὲς 'στὴν κατώγα ρέθων
ὅσοι τολμοῦν τὰς δωρεὰς νὰ τὰς δημοσιεύουν,
γι' αὐτὸ νομίζω σύμφορον 'στὴν προσφιλεῖ πατρίδα,
ποῦ πλημμυρεῖ χρυσός,
νὰ γίνωνται χαρίσματα χωρὶς σ' ἐφημερίδα
νὰ γράφωνται ποσῶς.

Π.— Ποῦναι τὰ χαρίσματα τῶν καιρῶν τῶν πρώτων;
ποῦ καὶ τὰ δωρήματα Σταύρου τοῦ Μπουλίκη;
τότε, φίλε Φασουλῇ, μὲ πομπὴν καὶ κρότον
φανερὰ τὸ 'χάριζες κάθε σου τσιφλίκι,
καὶ γι' αὐταῖς τῆς δωρεαῖς ὅπως εἶδα κι' εἶδα
ἐγραφαν διάφορα 'στῆς ἐφημερίδας.

Τώρα μόλις ἐγραψες πῶς διανοήθη
κάποιος εἰς τοὺς Πρίγκηπας δωρεὰν νὰ δώσῃ
βλέπεις μίαν ἐξαψιν 'στῆς Αὐλῆς τὰ πλήθη
κι' ὁ καθεὶς σηκόνεται μέσα νὰ σὲ χῶσῃ.

Φ.— Τότε τὸ Βασίλειο 'πήγινε ρωλόγι,
ὅμως τώρα διωγμὸς, φυλακῆς μεράκι,
κι' ἴσως, Περικλέτο μου, μέσα 'στὸ κατῶγι
πᾶν καὶ τὸν 'Ηγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη.

Ἦπίσω του Καλόγεροι μὲ τὰ συναξάρια
τρῶνε κι' αὐγοτάρacha, τρῶνε καὶ χαδιάρια,
τρῶνε γιὰ τὴν ὄρεξιν κι' εἰκοσι λουκάνικα...
βάλτε μέσα 'γρήγορα καὶ τὰ φαρμομάνικα.

Μὲ τὴν καταδίωξιν 'πῆραν πάλι φόρα,
μέσα κι' ὅλ' οἱ προὔχοντες, μέσα κι' ἡ μαρίδα,
κι' ἴσως, Περικλέτο μου, φυλακίσουν τώρα
καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν 'Εφημερίδα.

Π.— Ἰσως νὰ τὴν πᾶθουν κι' ἄλλοι
μὲ τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη.
Μέσα 'στοῦ Συγγροῦ τοὺς μπάλους τριγυροῦσες μιὰ φορά,
τώρα μὲς 'στῆς φυλακαῖς του τριγυρίζεις, φουκαρᾶ.
Ὅπως δὴποτε καὶ πάλι σὲ Συγγροῦ σ' ἐπῆγαν σπῆτι
γιὰ νὰ μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι μὲ τὴ μύτη
ὅσοι γράφουν ἄραις μάραις καὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Φ.— Βρέ κακὸ ποῦ τῶχεις πάθει !...
δὲν θὰ μείνης ὁ μισός...
τί μαντάτο θὰ τὸ μάθῃ
κι' ὁ μεγάλος «Παρνασσός ;»

Σὺ μίαν ὥρα νὰ τοῦ λείψῃς
μία σάχλα θὰ γενῇ,
καὶ κατήφεια καὶ θλίψις
θὰ ἐσποζῇ σκοτεινῇ.

Σὲ κυττάζω καὶ σιγῶ
καὶ στουπῖρει τὸ μῆλαλό μου,
μὰ θυμῆσου πῶς κι' ἐγὼ
τ' ἀράβηξα τὸν διαβολό μου.

Π.— Πάμε λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
μήπως κατὰ διάνοιαν κανένα δυσφημῆσης,
κράξῃ συγγνώμην, Δέσποτα, καὶ ζήτησης μετάνοιαν
μὲ πόνον περισσόν,
κι' ὦν ἕκαστος τὴν σήμερον ἔχει κατὰ διάνοιαν
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Καὶ τώρα, παλαβέ,
μολῶν ἐδῶ λαβὴ
γιὰ δωρεὰ καὶ σὺ
τρεῖς φάπαις καὶ μισή.

Μιὰ μεγάλην βαρκαρόλα
κι' ἔγλα λέσσα κι' ἔγλα μόλα.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... πάει πάει 'στὸ καλὸ,
ἀλλὰ μὴ παρακαλῶ
μὰς ἀφήσῃ τόσο χρόνο
'στὸ σεκέτι καὶ 'στὸν πόνο.

Πρὶν τὴν ἄδεια τελειώσῃ νὰ μὰς ἔλθῃ 'στὴν Ἀθήνα...
θὰ λουφάζουν ἕως τότε
κι' οἱ θερμοὶ συμπατριῶται,
καὶ σὺν πρῶτα θὰ βαροῦμε τὰ βιολιά καὶ τὰ κλαρίνα.

Ἔως τότε πέρνει τέλος ἓνα κι' ἄλλο νταβατοῦρι,
ποῦ γεννᾷ μὲς 'στὴν ψυχὴ μας μιὰ μεγάλη στενοχώρια,
καὶ τοῦ Κόκκορη τὸ κάζο μὲ τὸν Ναύαρχο Σαχτούρη,
καὶ μονάχα θὰ φωνάζουν τοῦ Ναυσταθμοῦ τὰ κοκόρια.

Μόλις τρεῖς περάσουν μῆνες ἐδῶ πέρα νὰ γυρίσῃ
πρὶν τὸ δόλιο Ναυτικό μας μιὰ γιὰ πάντα ξεκληρίσῃ.
Νάλλῃ δίχως παρακάλια
μὲς 'σὲ κύματ' ἀφροβόλα,
καὶ τὰ τωρινὰ τὰ χάλια
θὰ περάσουν ὅπως ὅλα.

Δὲν θὰ λήῃ κάθε κοῦκος
γιὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐκλείας,
καὶ δὲν θάχῃ κι' ὁ Κουτσούκος
Τσαμαδοῦ καταγγελίας.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... 'στὸ καλὸ καὶ τώρα σῦρε,
ἔχασε καὶ τοὺς κουμπάρους, ποῦ τὸ σχέδιο τοὺς πῆρε.
Πάει 'στὸν Παπποῦ νὰ μείνῃ
μ' ἐνὸς χρόνου ξενοιασιά,
καὶ τὸν Στόλο τὸν ἀφίνει
σὲ μίαν ἄκρ' ἀπειπισιά.

Πλὴν εἰς ὅσους ἐρωτήσουν γιὰ τὸν Στόλο μας μὲ ζῆλο
νὰ τοὺς πῇ καὶ γιὰ τὴ Σκιαθὸ, νὰ τοὺς πῇ καὶ γιὰ τὴ Μῆλο,
νὰ τοὺς πῇ καὶ γιὰ τορπίλαις, ποῦ 'βρεθῆκαν ἀδεϊμαναῖς,
κι' ἄναψε μὲ συζητήσεις κάθε πρῶτος καφενέας.

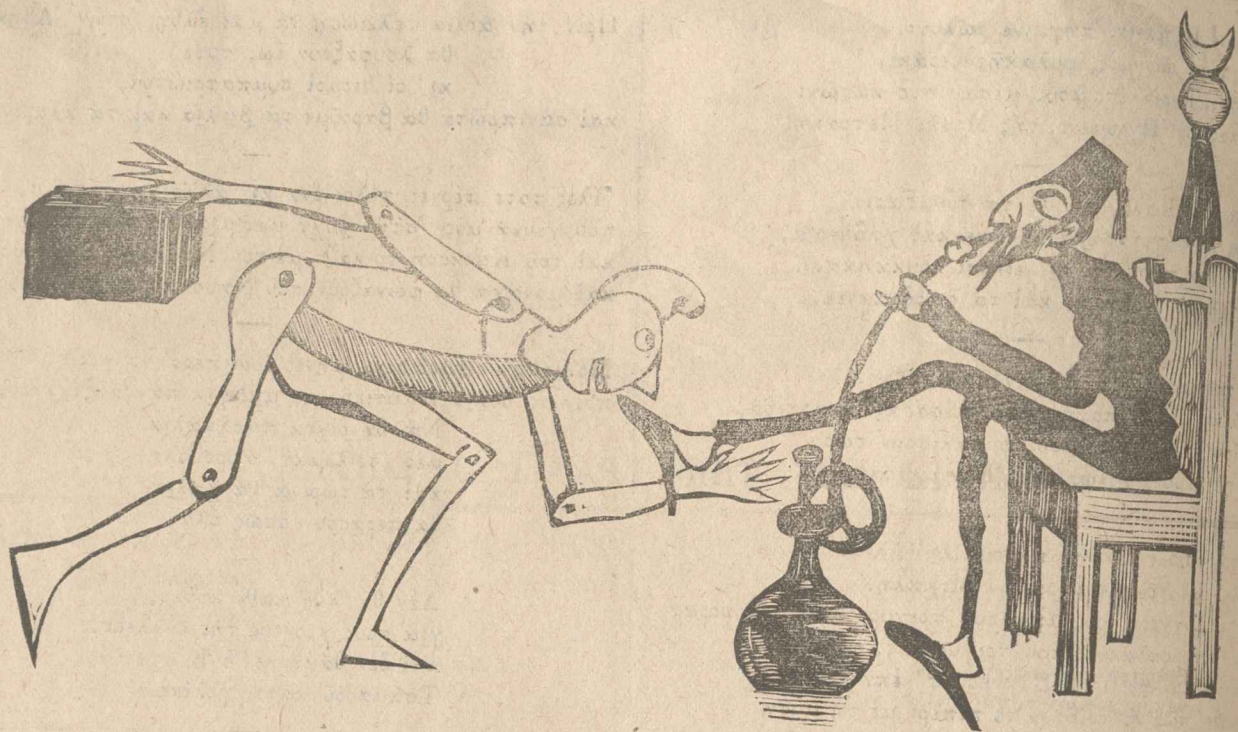
Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα,
ποῦ φύσουςαν σοροκάδες καὶ μὰς ἔκαναν χαλάστρα,
κι' ἔτσι 'πῆγε τοῦ κακοῦ
τόσο πατιρντὶ τοιφρότη,
καὶ τὰ γκρά τοῦ Ναυτικοῦ
εἶχαν κυνηγοῦ μπαροῦτι.

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ
καὶ τοὺς ἄθλους τοὺς λοιπούς,
ποῦ καθένας μας τοὺς ξέρει,
νὰ σαστίσῃ κι' ὁ Παπποῦς.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου πικραμένο γιὰ τὰ ξένα...
σταματῶ 'στὸ περιγιάλι μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα,
καὶ κυττάζω μιὰ βαρκοῦλα, ποῦ πετᾷ μὲς 'στὸ γιγαλθί...
φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... Πρίγκηπά μας 'στὸ καλὸ.

Ὁ Σουλτάνος ὁ πολὺς
κι' ὁ τζουτζὺς ὁ Φασουλῆς.

Φ.— Μερχαμετλού καὶ σεφκετλού, σὲ χαίρω, Ραζῇ,
καὶ πὸς ἐδέρμι, Πατισῇ, ἀγιακλασιζί,
κοντολογῇ, Σουλτάν Χαμίτ, ποντάρια σου φιλῶ,
τέλεις κουβέντα ; μίλησα... ντὲν τέλει ; ντὲν μίλω.
Ὅ,τι μοῦ πῆς μπὰς εὐστουνέ, κεφάλι μου τὰ κλίνω,

μπάς καφετζής, μπάς τουφεκτζής, και μπάς χαδούμ τὰ γίνω.

Τὸ Φασουλῇ τὸ μπουνταλά,
ποῦ ντὲν τὸ 'γνώρισες καλά,
Τουρκομερίτης 'γένηκε κι' οὐλα τὰ καταφέρνει
μὲ τὸ караγκιζλήκι...

μπιζιμ Κιράλ Γεώργιο μελάνι μαῦρο πέρνει
κι' ἰγράφει τὸ Συντήκη,
σεκλετισμένος κάθεται Ζαῆμ ἐφέντ σιμά του,
πέρνει μελάνι τσιμαβί κι' ἰβάζει τὸνομά του.

'Αρτίκ Βουλῇ 'μαζεύτηκε νὰ 'πῇ τὸ τί συμφέρει
κι' ἄρχισε τὸ νυκτέρι,

ἄρτίκ βροῦν μεσάνυκτα, κεριά, φωτοχυσία,
λαμπάντες, 'Επιτάριο, κι' ἔσπερινή τυσία.

Ἰστὲ Γερωκωστόπουλο τὰ μάτια του γουρλόνει
καὶ τὸν Ζαῆμ μαλλόνει,

γιατὶ τοῦ λέει τῇ Βουλῇ μεσάνυκτα νὰ φέρη;
ἄρτίκ Ζαῆμη ντὲν 'μιλεῖ, κατῶς τὸ συνειτίζει,
ἄρτίκ τὰ τὸν ἐμάλλωναν κι' ἂν ἦταν μεσημέρι,
ἄρτίκ Γερωκωστόπουλο 'στὴ τέσι του κατίζει.

Γιὰ τὸ Συντήκη, Πατισάχ, κανένας γιόκ ντὲν λέει,
τὸ Ντελγιάννη μοναχὰ συλλογισμένα κλαίει,
κι' ἰσφίγγεται κι' ἰκόβεται γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίντα,
ἰστὲ ταρρῶ τοῦ 'μύρισε καὶ πάλι παλαμήντα.

Γκιαούρ 'γενῆκαν μπὶρ παρᾶ μὲ τοῦτον τὸν ἐρίφη,
Βουλῇ τελειώνει, βγαίνομε, βήχω καὶ ξεροθήχω,
κι' ἄλ Ντελγιάνν βούρ ντουβαρᾶ, Σουλτάν Χαμίτ Καλίφη,
ὁποῦ τὰ 'πῇ γιὰ πάρε τον κι' ἰκτύπα τον 'στὸν τοίχο.

Νά! τὸ Συντήκη, πάρε το κι' ἰκρύφτο 'στὸν ὄντᾶ σου,
τοὺς Γιουνανλάρ κοπέλιᾶ σου κι' ἰντούλους σου τοὺς κάγει,
ἄρτίκ μὲ τὸ Συντήκη μας πάρε καὶ τάπαντά σου,
ποῦ μιά φορὰ τοῦ τᾶστειλες μπαζις τοῦ Ντελγιάννη.

Ντούλο σου ταπεινότατο τὰ μείνω μιά γιὰ πάντα
καὶ μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί τάνοίξω μιά 'λοκάντα,
νὰ μπαينوγαίνουν Μπέηδες νὰ τρῶνε τὸ κιμπάπι,
Παλητότουρκοι, Νεότουρκοι, νάχουν μ' ἐμᾶς ἀγάπη.

Νὰ τὸ Συντήκη, 'γένηκε μὲ τῇ 'ντικὴ σου γνώμη,
πιστὰ τὰ τὴν φυλάξωμε κι' ἐμεῖς κι' οἱ κληρονόμοι,
κι' οὐλο τὰ προσκυνῶμε
κι' ἔτσι τὰ τὸ περνοῦμε,

κάνομε καὶ ντὲν κάνομε γιὰ τὸ Στρατὸ στελέχη
πόλεμο πιά ντὲν ἔχει.

'Αρτίκ κιτάραις ἄρχισαν, βιολιά, κι' ἱμαντολίνα,
τραγοῦντι καὶ φωνή,
ἄρτίκ καὶ κάποιος Τουρκαλᾶς μᾶς ἤρτε 'στὴν Ἀθήνα
Γκιαούρης νὰ γενῇ,
κι' ἐγὼ 'στὸν Τοῦρκο 'μίλησα αμπὶτ μπουνταλά νὰ φάνειαι
τζάνουμ, ἐμεῖς 'τουρκέψαμε κι' ἰσὺ Γκιαούρης γένεσαι;

('Μπρὸς 'στὸν Χαμίτ γονατιστὸς ὁ νάνος σιωπᾶ
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴ γόδα του 'στὴ μύτη τὸν κτυπᾷ.)

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εἰς τῆς Σμύρνης τὸν Τ α μ π ᾶ κ η ποῦρα τῆς Ἀδίνης πρώτῃ
ποῦ τὰ πίνει καὶ μυρίζει κάθε φίνος καπνοπότης.

ὦχ! ψυχὴ μου, βρέ παιδιὰ,
τεῖναι τοῦτ' ἡ μυρωδιά;
κι' ἐνα πόθον ἔχω τώρα νὰ κοιμουμαι, νὰ 'ζυπνῶ
μὲ τῶν ποῦρων τοῦ Ταμπάκη τὸν πανύμνητο καπνὸ,
κι' αὐθωρεῖ 'στὸ μαγαζὶ τοῦ κάθε θεριγκλῆς ἂς τρέξῃ...
Φωτεινῆς Ἀγίας δρόμος, ἀριθμὸς ἑκατὸν ἑξή.

Τοῦ φιλόλογου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
ποῦ τὸν λυποῦν κατὰ κράτος τῆς κάθε γῆς οἱ δούλοι,
κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε παρὰ σοφοῦς τιμὰς,
τρὲς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὁξφόρδης τῆς κλεινῆς,
ποῦ τόσοι παρειαρέθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.